10de JAARGANG — CURACAO DEN 29n. JULI 1893 — N° 500

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voorelken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

VERHOUDING VAN GODSDIENST EN STAAT in de Vereenigde Staten van N.-Amerika

Nu sinds de opening der tentoonstelling van Chicago, waarin Paus Leo XIII een zoo hooggewaardeerd deel nam; sinds de oprichting van een pauselijk gezantschap in de Vereenigde Staten, en nu laatstelijk bij het beslechten der schoolkwestie, herhaaldelijk spraak was van de verhouding van den Godsdienst tot het Staats-bestuur -- kan het zijn nut hebben die verhouding wat nader bij te bezien.

Indien men met een anti-cleriraal over dit onderwerp spreekt zal hij U antwoordden, dat die verhouding overal dezelfde is: De Staat bemoeit zich niet met godsdienstzaken; wat hetzelfde is als: staat daar vijandig tegenover.

In de Vereenigde Staten echter — dit zij tot eer der Amerikanen gezegd — is het hiermede anders gesteld. De Amerikanen zelven gaan daar groot op. Men leze b. v. het volgende, eenige jaren geleden geschreven door een der voornaamste hedendaagsche Amerikaansche publicisten Browdson, een in den schoot der H. Kerk teruggekeerden protestant.

"In de oude wereld, zoo schreef hij, beteekent scheiding van Kerk en Staat... op zijn minst genomen: het recht van den Staat, om voor de Kerk de grenzen te trekken, en om willekeurig den kring harer vrijheid te vergrooten of te beperken. Tengevolge dezer aanmatiging heeft de Kerk behoefte aan concordaten of verdragen, om haar eene zekere mate van vrijdom of onafhankelijkheid te verzekeren...

"In de Vereenigde Staten heeft men geen concordaten noodig. De Staat wijst alle gezag in geestelijke zaken van de hand, en erkent in zijn grondwet: de vrijheid en onafhankelijkheid in het geestelijke, en tevens zijn eigen verplichting, om, zooveel als in zijn vermogen is, de Kerk te beschermen en te verdedigen in de rustige uitoefening der geestelijke vrijheid. Dit overtreft alles, wat het meest voordeelige concordaat ooit ergens aan de Kerk heeft verzekerd. Er bestaat geen land der wereld, waar de Kerk zoo vrij is, of ooit geweest is, om hare kinderen overeenkomstig hare eigene discipline en wetten te besturen, en waar de Paus meer waarlijk Paus is, dan in de Vereenigde Staten.

"Daarenboven bestaat deze vrijheid hier niet als eene concessie van den Staat, welke deze naar believen kan intrekken; integendeel, zij is een recht van het geweten van elken burger; een dier rechten van den mensch, of liever van God, welke reeds vóór de samenleving bestonden, en welke het staatsbestuur verplicht is te beschermen en te verdedigen."

Dit is ongetwijfeld eene geestdriftvolle ontboezeming, en wij zullen ons de moeite niet geven, al deze godsdienstig-wijsgeerige of bloot geschiedkundige beweringen te wikken en te wegen. Wat deze laatste betreft, is het bekend, dat de federale constitutie geenszins, zooals algemeen geloofd wordt, de godsdienstige vrijheid in de Vereenigde Staten heeft gevestigd. Integendeel, zij heeft in niets de wetgeving der verschillende Staten beperkt, en dezen geheel vrijgelaten, de onverdraagzame en vervolgzuchtige staatkunde van het koloniale tijdperk voorttezetten, zoo hun dit goeddunkte. En feitelijk zette de Staat New-Hampshire eerst in 1882 voor de Katholieken den toegang tot openbare betrekkingen open.

Wat hiervan ook zij, tegenwoordig is in alle Staten der Unie de godsdienstige vrijheid volkomen. Wat de scheiding van Kerk en Staat betreft, zullen wij zien, hoe deze wordt voorgesteld in het belangrijke werk van Carlier en Claudio Jannet: La République américaine.

Onder de formule: Scheiding van Kerk en Staat, "verstaan onze hedendaagsche Amerikanen voornamelijk dit, dat Kerk en Staat elk huns weegs moeten gaan, zonder elkaars gebied te betreden, en dat, in aanmerking genomen de groote verscheidenheid van sekten, die in hun land bestaan, de Staat binnen een zoo juist omschreven kring moet beperkt blijven, dat hij zich in geen geval kan bemoeien met de geloofsopenbaringen en godsdienstige gevoelens der verschillende burgers, waaruit hij bestaat."

Men moet evenwel niet denken, dat in Amerka de Staat het wil doen voorkomen, alsof hij de kerk „ignoreert". Integendeel „hij verzekert en begunstigt hare onwikkeling, door met de grootste zorgvuldigheid elke gelegenheid tot conflict tusschen Staat en Kerk te vermijden".

Wat meer is: de beide federâle machten (Congres en President) zijn niet alleen bezield met eerbied voor de vrijheid van godsdienst, zoowel in hunne constitutioneele betrekkingen met de burgers der verschillende staten, alsook in het bestuur van het uitgestrekt grondgebied, dat nog geen geregeld staatsbestuur bezit, en rechtstreeks aan henzelven onderworpen is of geweest is; maar zij erkennen bovendien in hunne verschillende staatsstukken dit belangrijke feit, dat het Christendom, zonder onderscheid te maken tusschen de verschillende belijdenissen, tot op zekere hoogte deel uitmaakt van de ongeschrevene, uit Engeland ingevoerde wet, genaamd Common-law (gemeenschappelijke wet). Men zou zich inderdaad zeer bedriegen, zoo men meende, dat de Amerikaansche grondwet aan President en Congres de verplichting oplegt, om geen rekening te houden met de christelijke voorschriften, die van deze Common-law deel uitmaken.

Als voorbeeld diene het volgende: voor de federale gerechtshoven kunnen de getuigen worden gewraakt, indien bewezen is, dat zij, niet aan God geloovende, toch den eed afleggen — niet alleen wordt de Zondag onderhouden door Congres en openbaar Bestuur, maar bovendien worden de zittingen van het Congres met gebed geopend, terwijl aan elke der beide Kamers een geestelijke verbonden is;— bij het vieren van nationale gedenkdagen worden, indien het Congres daarbij tegenwoordig is, de bedienaren der verschillende christelijke godsdiensten beurtelings uitgenoodigd, den zegen te komen uitspreken; — jaarlijks vaardigt de president, na het binnenhalen van den oogst, eene proclamatie uit, waarbij hij het volk uitnoodigt tot dankzegging aan God, den Schepper en Gever van alle goed; — bezoldigde geestelijken van verschillende christelijke belijdenissen zijn aan de troepen te land en ter zee verbonden.

Het Congres heeft, in zijne betrekkingen met de Indianen, aan de missionarissen, te midden dier stammen gevestigd, reeds vroegtijdig eenige tegemoetkoming verleend.

Ten slotte, — om ons daarbij te bepalen, — zoo in het grondgebied van Utah, hetwelk van de federale machten afhankelijk is, de polygamie der Marmonen door strenge straffen wordt getroffen, dan is de reden, die men daarvoor heeft aangegeven deze, dat deze secretarissen de wetten der zedelijkheid hebben geschonden, zooals deze uit het Christendom voortspruiten.

Uit dit weinige blijkt, hoe breed de Amerikanen de godsdienstvrijheid opvatten en dat de scheiding van Kerk en Staat aldaar geen verwerping der Kerk inhoudt, maar veeleer een grootere vrijheid, gesteund door de tijdelijke macht.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Met groot genoegen vernemen wij, dat onze stadgenoot de heer JACQUES M. ELLIS, studeerende in de medicijnen aan de Universiteit van Utrecht, den 19 Juni ll. het eerste gedeelte van zijn teoristisch geneeskundig examen met gelukkig gevolg

FEUILLETON

RECHT MOET HIJ HEBBEN.

(*Vervolg.*)

— Uilskuiken, hebt ge er geen mouwen aan gemaakt? dat is verschrikkelijk.... Moet ik een beroerte krijgen van schrik en spijt!.. Job zelfs zou hierbij zijn geduld verloren hebben.

— Wel, hernam de snijder, er was te weinig laken en daar ge niet gezegd hebt mouwen te maken, dacht ik, dat ge dat niet verlangdet, ook is het geen mode meer.

— Waar is het geen mode meer?

— Te Weenen.

— Maar ik woon te Glurns in Tirol en ik durf niet uitgaan met een mantel zonder mouwen. Drommelsche kerel, en ge zegt, dat er te weinig laken was. Gij liegt, snijder, gij liegt. Ge hebt van mijn laken gestolen, er was genoeg om zes mouwen te maken, maar ik begrijp wel, waar de knoop zit, het oog van de schaar is groot en er zijn twee of drie broekjes en vestjes voor je kinderen doorgekropen.

Bij deze beleediging werd Pancrace rood van toorn, hij schudde het hoofd en riep met luider stem:

— Zijt ge gek, mijnheer de stalknecht? Ik zie wel dat ge nooit anders dan met paarden hebt omgegaan, Drie broeken en drie vesten voor mijne kindereu!.... 't Is wonder dat ge niet zegt, dat ik met het overschot de garsche stad gekleed heb.

— Ik heb tien el laken gegeven.

— Denk ge dan dat ik van tien el laken nog mouwen kan maken.

— Zwijg maar: hetgeen ik zeg is zoo klaar als de dag. Ge zoudt dertig ellen moeten gehad hebben. Zoodoende zoudt ge gauw rijk zijn.

— Nu ge zoo praat, riep de kleermaker driftig uit, zal het gerecht moeten beslissen. Ik wil niet beleedigd en als een schurk behandeld worden.

— Loop naar de maan met het gerecht, hernam Diederik, die hoe langer hoe driftiger werd. Kort en goed, ik wil een mantel met mouwen hebben en dezen neem ik niet.

— Zooals ge wilt, hernam meester Pancrace.

En zonder te groeten vertrok hij.

Bij de eerste zitting, die op den twist volgde, verscheen Diederik inderdaad voor den kantonrechter. Hij bracht den mantel als stuk van overtuiging mede, tot den magistraat zeggende:

— Ik doe een beroep op uwe rechtvaardigheid: meester Pancrace heeft voor mij een mantel zonder mouwen gemaakt en ik heb hem tien ellen blauw laken gegeven. Kan ik zulk een belachelijk kleedingstnk dragen? Moet ik een gedeelte der stof in handen van den kleermaker laten? Zeker toch niet. Ik verzoek u dus mij te helpeu: recht moet er zijn!

De rechter wilde niet dadelijk uitspraak doen in eene quaestie, die hij moeielijk kon beslissen.

— Uwe zaak eischt nadenken, zeide hij tot den klager. Ge hebt uw mantel meegebracht; goed zoo. Ik zal meester Pancrace doen oproepen, hooren wat hij in te brengen heeft, uwe klacht overwegen en het verschil regelen volgens de wet.

De kleermaker werd dus gedagvaard; hij verscheen voor den rechter en bracht een papier meê, waarop de omvang van elk gedeelte van het kleedingstuk stond vermeld. Hij lichtte het woordelijk toe, om te bewijzen, dat er geen snipper te kort was. De stalknecht uit „De Ooijevaar" ontkende de juistheid der berekening en snaterde als een ekster. Pancrace antwoordde flink. Diederik bleef niet in gebreke wederom het zijne in te brengen en de rechter, niet wetende wat te doen, zeide, dat men deskundigen moest benoemen, om de quaestie te beslissen. De zaak werd dus uitgesteld.

Intusschen bespiedde Diederik en zijne vrienden de kinderen van den kleêrmaker, hopende onder de gedaanten van vesten of broekjes de mouwen te ontdekken welker gemis hem zoo smartelijk viel, doch niet het minste laken werd zichtbaar. Hij ondervroeg den knecht van Pancrace, trakteerde hem op een halve pint wijn en trachtte te weten te komen of zijn patroon soms een stuk laken had overgehouden. Niets baatte: de kleêrmaker was onschuldig.

Twee zijner collega's werden voor het gerecht geroepen.

— Onmogelijk blijft onmogelijk, zeide hij; hoe men de zaak ook beschouwe, uit tien ellen laken kan geen mantel met twee kragen en mouwen gemaakt worden.

Zijne beide confraters bogen het hoofd ten bewijze van toestemming.

(*Wordt vervolgd*).

heeft afgelegd en reeds den 3esten daaropvolgenden met even goeden uitslag het tweede gedeelte.

Wij behoeven niet te zeggen hoezeer deze twee kort op elkander volgende datums voor de gaven van den student pleiten en wij bieden dan ook de gelukkige ouders onze beste wenschen aan bij de promotie van den jongen dokter, dien wij spoedig in ons midden hopen te zien.

—

De Gouverneur heeft goedgevonden te bepalen, dat de verjaardag van H. M. de Koningin-Weduwe, Regentes, op Woensdag den 2n. Augustus 1893, op de volgende wijze zal worden gevierd:

1°. Bij Zonsopgang zullen op het vallen van een Kanonschot van het fort Nassau de vlaggen op de forten van dit eiland en op de schepen, welke binnen deze haven liggen, worden geheschen, terwijl zij met zonsondergang op een gelijk schot nedergehaald zullen worden.

2°. Gedurende loop van den dag den zal er van de Water- en Rifforten een saluut gedaan worden van honderd en een kanonschoten, welk saluut op de volgende wijze zal zijn verdeeld:
's morgens om 6 uur 33 schoten:
's middags 35 schoten:
's namiddags om 4 uur 33 schoten: terwijl door Harer Majesteits stoomschip "Alkmaar" zal worden gevlagd en gesalueerd overeenkomstig de daaromtrent bestaande reglementaire voorschriften.

3°. 's Morgens om 10½ uur zal er op Pietermaai op het plein vóór het Raadhuis door de dienstdoende Stedelijke Schutterij en het Garnizoen groote parade gehouden worden waarbij de Majoor-Commandant der dienstdoende Stedelijke en Landelijke Schutterij het generaal commando zal voeren.

4°. 's Morgens om 11 uur zal de Gouverneur ten Raadhuize audientie verleenen aan alle autoriteiten ambtenaren, officieren en particulieren.

5°. 's Avonds om 6½ ure zal op het plein voor het Gouvernementshuis door de militaire kapel eene muziekuitvoering gehouden worden.

6°. De tenue van den dag zal zijn de groote monteering met sjerp, voor zooverre die tot de kleeding behoort.

7°. Voor zooveel de regelen van dienst het toelaten en aan wie de commandant der troepen en van het garnizoen uit het oogpunt van discipline, het meent te mogen toestaan, zullen de gewone arrestanten worden ontslagen.

8°. Van Gouvernementswege zal aan het Garnizoen en aan de equipage van Harer Majesteits Stoomschip "Alkmaar" eene genoegzame hoeveelheid versch rundvleesch worden verstrekt, terwijl daarenboven aan elken onderofficier van het Garnizoen en der Marine eene heele en aan de militairen en zeelieden van minderen rang eene halve flesch tafelwijn zal worden verstrekt.

—

Bij de op den 1sn. dezer maand op Aruba gehouden verkiezing van een landraad is de heer Jan Gerrit Lampe tot landraad verkozen.

—

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Elisa Brion, Zoila M. de Castro, Petrona Felida, K. H. van Scammen, Jeremiah Wilson, Andelie File, J. D. A. de Lima, Isberta Polonia, Juan B. Perera, C. Gorsira Fz, Alfonso E. Rivas, John Ronen, Charles Spatz, I. Vidaë Victoria, Leonora D. Windt, Theofil Hases, Alfonso Pinedo, Julia de Henriquez, José Anto Gonzales, Rosa Elders, Savaan Montanja, Tiófilo Camargo 2, Cornelio Brandi, Juliana P. Baerecke, M. C. de Angelo.

NEDERLAND.

— De groothertogin van Saksen-Weimar, prinses Sophie der Nederlanden, is den 27 Juni met haar gevolg op het Loo aangekomen. Op het perron werd H. K. H. verwelkomd door de Koningin-Regentes, die met een adjudant en een officier van dienst, benevens de grootmeesteres baronnesse Van Hardenbroek, den trein afwachtte. Na eene hartelijke omhelzing begaven de vorstelijke personen zich per rijtuig naar het paleis. Eenige honderden belangstellenden, van den verrukkelijken zomeravond genietende, woonden de ontvangst bij.

— Blijkens aan het departement van Buitenlandsche zaken ontvangen telegrafisch bericht van Harer Majesteits gezant te Madrid, heeft de Spaansche Kamer van afgevaardigden den 28sten Juni aangenomen de verklaring met Nederland van 12 Juli 1892, tot voorloopige regeling van handelsbetrekkingen.

— Bij den Raad van State is de overweging aanhangig van eene nieuwe regeling van het buitenlandsch verlof voor de officieren van het leger in Ned.-Indië. Dezen zouden nu — evenals de ambtenaren — na tien jaren dienst recht bekomen op een jaar verlof naar Europa, terwijl tegelijk de positie van de 1e en 2e luitenants verlofgangers eenigermate wordt verbeterd.

— Men leest in de *Maasbode:*

Onze Atjeh-oorlog duurt nu reeds zoolang, dat er in Britsch koloniale bladen stemmen opgaan die een tusschenbeidentreden verlangen. Zoo o. a. de *London and China Telegraph*. Het blad laat duidelijk blijken, dat de Engelschen de landstreek gaarne zouden annexeeren.

Inderdaad, de Britten, zouden met hun expeditie-systeem in weinig maanden Atjeh onderworpen hebben, zooals zij het Birma deden, en zooals de Franschen Dahomey veroverden. Met het ongelukkige observatie-stelsel der Hollanders komt men geen stap verder; de oorlog duurt nu reeds twintig jaren, en de Britten beginnen te klagen over den last, dien de omringende koloniën ervan ondervinden. Welke minister zal nu eindelijk eens op Sumatra's noordkust durven doortasten?

De Duitschers hebben aanmerkingen op Nederlands koloniaal beleid. De plantage-maatschappij in Oost-Afrika wenschte als proef 500 koelies voor den tabaksbouw in te voeren. In den aanvang van het vorige jaar werden de daartoe noodige koeliescontracten te Singapore en op Sumatra gesloten. "Onverwachts," zoo luidt het verslag over 1892, "en tegen de bestaande usantiën, ja zelfs in strijd met de wettelijke bepalingen werd door de Nederlandsche koloniale regeering ons de uitvoer van koelies verboden, blijkbaar uit naijver wegens de mogelijkheid eener concurrentie van onze tabaksproductie met de Nederlandsche tabak, en ook te Singapore opperden de Engelschen bezwaren tegen den van daar voorgenomen uitvoer." Door de tusschenkomst der Duitsche regeering evenwel zond lord Salisbury aan de Engelsche koloniale regeering instructie om de inscheping van 500 koelies te Singapore toe te laten.

De plantage-maatschappij is met den arbeid dezer koelies in Oost-Afrika zeer tevreden. Ingevolge deze concurrentie bieden nu ook de negers zich talrijker aan, ofschoon de maatschappij voor hen weder de loonen verlaagde. Behalve de gele arbeiders zijn er ongeveer 70 Javanen en 20 Javaansche vrouwen. De maatschappij gelooft thans tabak te kunnen produceeren, welke voor de Sumatra-tabak niet zal onderdoen; intusschen moet de oogst van dit jaar worden afgewacht om te kunnen beoordeelen, of eene winstgevende exploitatie der tabaksplantage mogelijk is.

Met dat al doen de Duitschers een gewaagd stuk door den invoer van Chineezen in hunne koloniën. Het is daarmee als met eene muskietenplaag: heeft men ze eenmaal, dan is er geen middel meer om die kwijt te raken. De Vereenigde Staten van Amerika kunnen daarover meespreken en...het Nederlandsche gouvernement.

— De Kaapsche boeren lagen met Engeland in geschil over het bezit van Swaziland. Zou dit Kafferdomein aan de Zuid-Afrikaansche Republiek of aan de Kaap-kolonie behooren? Langs minnelijken weg werd eene schikking gezocht, en de telegraaf meldt nu uit Kaapstad, dat zij gevonden is:

De Transvaal zal het protectoraat over Zwaziland uitoefenen; annexatie blijft echter uitgesloten. De regeerings-commissie zal drie maanden na ratificatie der overeenkomst ontbonden worden. De bestaande rechter der Zwazi's blijven van kracht. De verkoop van alcoholische dranken aan de inboorlingen wordt verboden. De eigendomsrechten van de Transvaal in den zoogenaamden *Kleinen Vrijstaat* worden bevestigd. Het is aan de Transvaal verboden een spoorweg naar de kust aan te leggen. Europeanen, die den 30n April in Swaziland woonden zullen hunne volle rechten als burgers van de Transvaal genieten. Eindelijk zullen, volgens den *Capa Argus*, de beperkingen op den invoer van voortbrengselen uit de Engelsche koloniën opgeheven worden.

BUITENLAND.

Rome. — Z. H. ontving in de Consistorie-zaal een honderdtal Oostersche priesters en seminaristen van Rome. Mgr. Haggian, aartsbisschop van Sidon, las een adres, waarin hij den H. Vader dank bracht voor de vele weldaden, den Oosterschen Kerken bewezen, en voor het zenden van het Jerusalemsche Congres, waar de Oostersche bisschoppen met de Latijnsche omgingen en de wereldbeteekenis deden erkennen van het Pausschap, dat alleen nieuw leven kan geven aan het Christendom in het Oosten.

De Paus antwoordde in het Italiaansch. De H. Vader zinspeelde ook op het Eucharistisch congres van Jerusalem, dat een onmetelijken indruk in het Oosten gemaakt heeft door het vertoon der eenheid des geloofs bij de verscheidenheid der riten, waarvan hij de heerlijkste gevolgen voor de Oostersche Kerken voorzag, en drukte de hoop uit, dat de schismathieken tot de Moederkerk zullen terugkeeren. Ik ben oud, zeide Z. H. en zal die gelukkige gebeurtenis niet meer beleven, maar ik tracht ze door gebeden te bespoedigen.

Zes kardinalen en tal van prelaten woonden de audientie bij.

— Den 27sten Juni is eene Encycliek verschenen, die betrekking heeft op de kerkelijke toestanden in Portugeesch Indië.

De Paus wijst op de noodzakelijkheid, om in die streken eene inlandsche geestelijkheid te vormen, daar de missionarissen er niet in voldoende sterkte zijn en steeds gevaar loopen verdreven te worden.

De Paus wil dus inlandsche seminaries opgericht zien, daar het vormen van een eigen Clerus het meest aan den apostolischen geest beantwoordt. Z. H. spoort de bisschoppen van de geheele wereld aan, daarin door collectes te doen bijdragen, want het is noodig, dat de Protestantsche actie worde tegengegaan, welke door de Engelsche regeering en Protestantsche genootschappen rijkelijk wordt ondersteund, terwijl de Katholieke diocesen arm zijn.

— De door Leo XIII gestichte boekerij kan in weerwil van haar kort bestaan reeds wedijveren met de beste verzamelingen van dien aard der Europeesche hoofdsteden. Zij heeft voornamelijk op de geschiedenis betrekking en telt reeds omstreeks 25.000 boekdeelen. Bevoegde personen, zegt de liberale *Italie*, verzekeren, dat zij op gelijken rang staat met de best gesorteerde bibliotheken.

— De gedenkpenning van dit jaar vertoont aan de eene zijde het borstbeeld van Leo XIII, aan de andere de bisschopswijding van den prelaat Joachim Pecci door kardinaal Lambruschini op 19 Febr. 1843.

Frankrijk. — Den 24 Juni verwierp de Kamer met 337 tegen 115 stemmen, een voorstel van den afgevaardigde Dreyfus tot het afkondigen eener algemeene amnestie. De minister-president Dupuy had het bestreden, maar daarbij toezegging gedaan van uitgebreide afzonderlijke gratie-verleeningen.

— Ducret, directeur van *la Cocarde*, en Northon, die aan Millevoye de veelbesproken staatsstukken leverden, welke genoemde afgevaardigde in de kamer voorlas, maar die valsch bleken te wezen, zijn beiden in hechtenis genomen. Northon heeft reeds bekend, dat de stukken valsch waren, en de 10,000 fr. welke hij er voorloopig voor ontving — later zou hij meer gekregen hebben — teruggegeven. De gronden, waarop de justitie te werk gaat, zijn nogal zonderling. Northon wordt beschuldigd van het stelen en Ducret van het openbaar maken van stukken, waarmeê de veiligheid van den staat gemoeid was. Het is dus alsof men die stukken als echt beschouwt, en toch weet men zeker, dat zij valsch zijn. Als zij niet echt zijn, is Northon schuldig aan oplichterij, maar Ducret, door hem bedrogen, is dan onschuldig. De zaak is echter, dat men weten wil, wie deze onderneming op het touw zette en betaalde, en om daartoe te komen moesten de twee handelend optredende personen in verzekerde bewaring genomen worden. De haast vergeten kamer-commissie voor de Panama-enquête is thans met haar rapport gereed. Het beslaat 300 bladzijden, een geheel boekdeel dus, en concludeert tot eene strenge veroordeeling van het beleid der Panama-Maatschappij, met name de overdreven hooge provisies en de leenings-syndicaten. De republiek evenwel — dus werd in het rapport uitdrukkelijk verklaard — mag voor het gebeurde in geenen deele verantwoordelijk worden gesteld. In het rapport worden voorts de oud-ministers Floquet, De Freycinet en Rouvier van schuld, althans in de Panama-zaak, vrijgepleit, en het cijfer van 104, door Delahaye en Andrieux genoemd alsdat er in de Panama-zaak omgekochte afgevaardigden, een fabel geheeten. Dat kan nog wel eens eene herhaling van vroegere tooneelen geven!

— Cornelius Herz is niet gestorven, zooals de regeering onlangs beweerde. Het tegendeel wordt verzekerd, dat zijn toestand verbeterd is, sinds de Fransche geneesheeren hem bezochten. 't Is opmerkelijk, dat Herz telkens op zijn uiterste ligt, als men 't de regeering te benauwd maakt om zijne uitlevering. Is er geen gevaar, dan is de "zieke" zeer gezond. Hij heeft het trouwens goed op zijne villa te Bournemouth

Duitschland. — Prins Bismarck heeft onlangs naar aanleiding der verkiezingen een opmerkelijk woord gesproken. Hij ontving eene deputatie Mecklenburgers en sprak hun over de particularistische strevingen, welke zich in sommige streken als verkiezingsleuzen voordeden. Men moet dan ook geen centralisatie-stelsel invoeren, zeide hij, want dit doet den bevolkingen der verschillende streken, die zoo vaak in karakters en gevoelens verschillen, geweld aan. Hij prees het federalistisch stelsel, waarop het Duitsche Rijk is gegrondwet.

Hier sprak Bismarck een waar woord. Het centralisatie-stelsel werkt in landen met verschillende volken zeer verkeerd. Vandaar dan ook dat in Engeland de beweging voor het federalistisch systeem de *home-rule*-wet meer en meer veldt wint. Ook de agitatie der Noorsche radicalen is slechts eene reactie op een door de Zweden te ver gedreven unie.

Bismarck zeide verder, dat sommiger overdreven opvattingen van de nationale eenheid, „die misschien goed zijn voor theoretici van andere landen" een gevaarlijk antagonisme kunnen scheppen tusschen de gehechtheid aan de geboortestreek en de vaderlandsliefde.

Deze woorden past de *Voce della Verità* op Italië toe. Zeker terecht; want Italië bestaat uit honderd steden, elk met omringende streek, die in kleederdracht, zeden, in dialect verschillen, met den grootsten onderlingen naijver zijn bezield, en trouwens altijd zijn bezield geweest. Italië heeft dientengevolge naar den natuurlijken loop der dingen steeds uit tal van staatjes met tamelijk vrije provinciën bestaan, totdat de revolutie kwam, alles op één maat sneed en samenlapte.

— Op een eilandje in de monding der Elbe wordt ter verdediging van Hamburg een fort gebouwd, dat met de grootste kanonnen gewapend wordt, die Krupp nog ooit heeft afgeleverd,

Het zijn stukken van 14 meter lang, die kogels van 1000 kilo werpen, welke op duizend meter afstands een blok smeedijzer van een meter dikte doorboren. Kleinere kanonnen schieten kogels van 215 kilo op twintigduizend meter afstand, met een boog van 6540 meter hoogte. De kogels blijven dan 70 seconden onderweg. —

— Wat eene verkiezing te Berlijn kost! Een rijk edelman, de heer Von Egidy, had zich als wilde en voor eigen rekening candidaat gesteld, zonder door een kiesvereeniging gesteund te worden. Die gril heeft hem 40.000 mark gekost. Elke op hem uitgebrachte stem is hem op ongeveer 22 mark komen te staan. En Von Egidy is glansrijk ge...vallen.

— Omtrent den toestand in het ongelukkige Schneidemühl schrijft een berichtgever van het *Berliner Tageblatt*: „In het midden der stad 2 der drukste straten is het doodsch en treurig, alle huizen daar met gespletenmuren, verlaten door de bewoners die in angst en verslagenheid een andere woning zoeken! Alle pogingen om de bron te stoppen zijn tot dusver vruchteloos geweest; het water stroomt onafgebroken uit de diepte en voert brokken aard mee, waardoor de grond nog meer ondermijnd wordt. Ieder oogenblik vreest men, dat de groote ramp gebeuren zal. In het plaveisel ziet men overal groote spleten. De kleine huizen, die tusschen de groote staan, zullen een sterker drukking niet meer uithouden. De dakbalken zijn al gedeeltelijk gebroken. Het trottoir is opengescheurd en hier en daar met afgevallen brokken muur bedekt. Het is een treurig schouwspel. Dinsdag-middag waren er al 23 huizen ingestort. De grondverzakking was reeds meer dan 1 M. gevorderd. Iederen dag storten er huizen in, en steeds moeten er opnieuw woningen ontruimd worden wegens het dreigend gevaar." Nader verneemt men dat het grootste gevaar voorbij schijnt te zijn. Er dringt geen water meer uit den artesischen put of in de omgeving daarvan naar boven. De pionniers hebben Vrijdag 2 huizen in de lucht laten springen. De overige huizen, die dreigen in te storten worden afgebroken, om het materieel te sparen.

— Volgens een mededeeling van het secretariaat der Duitsche marine, zal deze met negen oorlogsschepen vermeerderd worden, welke alles zouden overtreffen wat de Franschen en Engelschen bezitten onder opzicht van pantsering en artillerie.

— De strafkamer van het *Landgericht* veroordeelde den afgevaardigde Ahlwardt wegens beleediging van het Pruisische ambtenaarspersoneel, voornamelijk van de rechterlijke macht, tot 8 maanden gevangenisstraf. Deze beleediging had Ahlwardt begaan in een rede die hij hield.

Engeland. — Den 30sten Juni ten acht ure kwamen de Koning en de Koningin van Denemarken met prins Waldemar te Harwich aan. Zij werden met saluutschoten en door eerewachten van mariniers en grenadiers ontvangen. Zij begaven zich per spoor naar Londen, waar de prins en de prinses van Wales hen aan het St. Pancras-station opwachtten.

— De Czarewicz is te Port-Victoria gearriveerd. Admiraal Algernon Heleage met zijn staf ontvingen hem. De oorlogsschepen hieschen de Russische vlag. Onder kanongebulder vertrok de trein naar Londen.

— In het lagerhuis heeft Gladstone de volgende verbeterde, in de Homerule-voordracht op te nemen financieële regeling voortgezet. Zij is vervat in drie artikelen: 1°. Gedurende 6 jaren zal de Iersche Wetgevende Vergadering niet gerechtigd wezen de belastingen vast te stellen, te besturen of te innen, die begrepen zijn in het tegenwoordig belastingstelsel. 2°. Daarentegen zal Ierland de bevoegdheid ontvangen, eigen belastingen vast te stellen. 3°. Ierland's bijdrage tot de rijksbelasting zal bedragen een derde van de tegenwoordige ontvangsten des lands, behoudens de bevoegdheid van het rijksparlement om voor eenen oorlog of bijzondere verdedingsmaatregelen eene afzonderlijke belasting op te leggen. Na het verstrijken van den bovengenoemden termijn van 6 jaren, zal deze regeling aan eene herziening worden onderworpen en Ierland de bevoegdheid krijgen, zijn eigenen belastingen te heffen en te besturen, uitgezonderd de tolrechten, de accijnzen en de ontvangsten der posterijen. Tegen deze regeling teekende de Iersche afgevaardigde John Redmond aanstonds verzet aan, wijl het, naar zijne meening, onrechtvaardig en voor Ierland vernederend was gedurende een 6tal jaren onbevoegd te worden verklaard op belastinggebied. Hoe de anti-Parnellisten (John Redmond is de aanvoerder der kleine fractie, die nog bij Parnell zweert) de nieuwe voorstellen hebben opgenomen, wordt niet gemeld.

— De Engelsche admiraliteit heeft het voornemen, aan de oorlogsschepen postduiven voor den depechedienst mede te geven en de passagiers en poststoomschepen uit te noodigen hetzelfde te doen. Door deze inrichting wordt het mogelijk gemaakt, dat schepen die in gevaar zijn, aan de kustwachten bericht kunnen doen toekomen.

— Een Reuter-telegram uit Beyrout deelt eenige nadere bijzonderheden mede omtrent het verongelukken der *Victoria*. Tijdens de aanvaring voerden de schepen niet het "gridiron"-figuur uit, maar waren zj bezig de twee linies, waarin zij opstoomden, tot eene linie te brengen. De *Victoria* en de *Camperdown* voerden aan de spits der twee slagorden, de *Victoria* aan de landzijde. Toen admiraal Tryon het bevel had gegeven tot de vorming van ééne linie, moesten alle schepen naar binnen draaien. Bij deze beweging nu streek de *Camperdown* met haren ram langs het voorgedeelte der *Victoria* om eindelijk haar midscheeps te doorboren. Het was ruim 3½ uur, toen dit plaats had en men was ongeveer 7 mijlen van Tripoli. Tryon wendde den boeg van zijn schip dadelijk op het land aan om zoo mogelijk het op strand te zetten. Alle man, tot de zieken en gevangenen, werden op het dek verzameld. Aan stoppen van het gat bleek alras niet meer te denken, en Tryon verordende een algemeen "suave qui peut!" (redde wie zich kan). De voorsteven der *Victoria* begon reeds onder te duiken, en allen, die konden, gingen te water. Tryon alleen bleef op de brug. Men beweert dat de stuurman hem eene reddingsboei aanbood, maar Tryon weigerde en zeide den man voor zich zelven te zorgen. Of hij daar door het snelle wegzinken van het schip verast is: of hij in het geven der bevelen zijn eigen gevaar vergat; dan of hij na den ondergang van zijn schip en van zoovelen van zijn volk den dood boven het leven verkoos? Wie kan 't zeggen? Maar als men goed heeft gezien, dat Tryon het laatste gezien is, met over de borst gekruiste armen, en staande op de brug, dan heeft hij wel met zijn schip willen ondergaan. De *Victoria* was intusschen als op haren boeg gaan staan, de achtersteven met de wentelende schroeven in de lucht. Toen, bij het verzinken, sloeg het schip geheel over. Twee geweldige ontploffingen onder water waren het laatste teeken der *Victoria*. Vreeselijk moet de aanblik der verminkte lijken zijn geweest, nadat het zinkende schip een groot aantal drenkelingen mede omlaag had gezogen, om het onder water met zijne schroeven te verpletteren. Het verlies aan levens wordt nu aldus opgegeven: de admiraal, 22 officieren en 337 manschappen. *De Camperdown* kreeg ook veel water in, maar hield zich door hare water-dichte schotten en pompen boven. —De onder-admiraal Markham seint uit Tripoli, dd. 26 Juni, dat men den hoed van admiraal Tryon gevonden heeft, zijne telegramdoos en zijne telescoop. Men zet de opzoekingen voort om het lijk van den admiraal te vinden. De schepen *Edgar* en *Phaeton* vertrokken naar Malta met de overlevenden.

Belgie.—In de zitting van den gemeenteraad van Brussel heeft de schepen Em. Demot medegedeeld, dat in het proces tusschen den Staat en de Stad over den aanslag van den staat in de stedelijke lasten voor de rijksgebouwen, loopende over een bedrag van 1,300,000 fr., door het Hof van Gent ten gunste van de stad uitspraak is gedaan. De eisch van de stad werd aanvankelijk door het Brusselsche Hof toegewezen, maar dit arrest werd door het Hof van cassatie vernietigd en de zaak verwezen naar het Hof te Gent. Dit heeft zich thans met de zienswijze van het Hof van Brussel vereenigd en den staat tot de betaling van 1,300,000 fr. wegens verschuldigde gemeentelasten veroordeeld.

China zal, volgens een bericht aan de *Standard* zijn postwezen overeenkomstig de voorstellen van den Engelschman Hart reorganiseeren, teneinde zoodra dit volbracht is, in het wereldpostverkeer te worden opgenomen. Er zal een keizerlijk hoofddepartement der posterijen worden opgericht, met een groot aantal bijkantoren, welke door vreemdelingen zullen worden beheerd. De regeling zal in het onmetelijk rijk zeker een zeer lastige taak wezen; slaagt zij naar wensch, dan is het voor het wereldverkeer een nieuwe en hoogst belangrijke overwinning.

Afrika. — De Engelsche commandant Williams, die kapitein Lugard in het bevel der troepen van de Britsch Oost-Afrika Compagnie heeft vervangen, heeft bij den kolonialen gouverneur sir Gerald Portal eene klacht ingediend tegen de Engelsche zendelingen, die hem, naar hij schrijft, veel meer last en veel meer schade veroorzaken dan de missionarissen „welker werkzaamheid kapitein Lugard zoo onbeschaamd trachtte te vernietigen." Een krasse bekentenis in den mond van een Protestant.

De Katholieken van Oeganda hebben dan ook de provinciën Kaima en Moegema en verscheidene andere vruchtbare landstreken en eilanden teruggekregen, terwijl den missionarissen eene schadevergoeding van een groot half milioen francs is toegekend.

VERSCHEIDENHEDEN.

„Die studenten bennen toch altoos even vlug," riep er een. „Het is, of 't kikvorschen bennen," riep een tweede. En half verbouwereerd, half lachend stonden allen te kijken naar hetgeen daar in den Leidenschen Rijn tegenover de kazerne Damlust plaats had.

Wat was 't geval?

Aangelokt door het zoele zomerzonnetje waren een drietal kranige leden van *Triton*, om zich vooraf wat op te sterken tegen de vermoeienissen van de collega's, die hen wachten, met een tweeriemsgiek er op uitgetogen. Bij Damlust gekomen slaat echter het ranke vaartuigje, dat als een meeuw over de watervlakte heen scheerde, op eenmaal pardoes om.

Wat te doen? Een gewoon mensch zou al gauw moord en brand gaan roepen en daarna verdrinken. Niet alzoo onze drie Tritonisten, blijkbaar met „het natte element" volkomen vertrouwd, in het water even goed thuis als op het land. Als kikkers zoo vlug en zoo gemakkelijk duiken zij onder, nemen de boot op hun schouders en zwemmen zij met hun drieën naar den vasten val.

Na zich als natte poedels het water te hebben afgeschud, nemen zij de giek op, keeren haar onderstboven om het water weg te laten loopen, springen er fluks en flink in en, opgefrischt door het morgenbad, roeiden zij verder.

Lang nadat de roeiertjes uit het gezicht verdwenen waren, stonden de omstander nog half verbluft en versuft te kijken naar de plek, waar het tooneeltje was afgespeeld.

Mevrouw reist met de kamenier, die geen Fransch kent. Aan het Fransche grensstation leest deze 't opschrift: „Dans les salles d'attente."

„Gut, mevrouw, wat vroolijke menschen zijn die Franschen! Zijn geven dansles zelf in de spoorwegstations".

In verscheidene Parijsche dagbladen staat de volgende advertentie.

„De tandarts....straat........No.., heeft de eer aan zijn talrijke cliënteèle te berichten, dat hij volledige gebitten en ook enkele tanden voor bruiloften, bals, soirées en diners te huur aanbiedt."

De Amerikanen zullen bij wijze van proef tusschen Brooklijn en New-York de brieven verzenden in electrische wagentjes, die door een buis van 40 cM. middellijn zullen loopen. De wagentjes worden vervaardigd van staaldraad, zij zijn 1,20 M. lang en kunnen 3000 brieven bevatten. Zij worden voortbewogen door een kleinen motor, die den stroom van een draad tusschen de spoorstaven ontvangt.

Een Franschman had een jongen Merel gekocht, hij kweekte hem op met al de zorg, die den dierenvriend past en leerde hem de wijs der *Marseillaise* fluiten; nadat dit gelukt was, opende hij de kooi en liet den vogel vliegen. Hoe verbaasd keken de wandelaars op, toen eenigen tijd later uit het bosch het talrijk vogelenheer de melodie deed hooren:

Allons, enfanst de la Patrie,
Le jour de gloire est arrivé.

De vrijgelaten merel was de leermeester zijner natuurgenooten geworden.

Toen keizerin Josephine met Napoleon I Brussel bezocht, vertrok zij incognito naar Spa en bleef er eenige dagen in een hôtel.

Op een avond ademde zij op het balkon de vrije lucht in, onbewust, dat de vloer in geen besten toestand was. Eensklaps hoorde men een gekraak. De keizerin uitte een kreet en verdween. Zij viel door de planken en kwam terecht op den schouder van een gendarme, die onder het balkon zijn pijp stond te rooken.

Josephine kwam met den schrikt vrij en den gendarme met een ontwrichten arm, maar hij werd onmiddellijk tot brigadier, bevorderd.

Eenige jaren later bezocht de keizerin Maria Louisa dezelfde stad.

De brigadier, die den hoogen rang der bezoekster kende en gaarne nog hooger zocht op te klimmen, hield elken avond de wacht onder het balkon.

Verloren moeite! De keizerin kwam minder buiten. Later was de brigadier een der grootste voorstanders van het koningschap en toen een zijner kameraden hem dit verweet, zeide hij: ge hebt mooi praten, op de keper beschouwd, was het keizerrijk niet zoo gunstig voor het leger gestemd als men algemeen geloofde!

NOTICIANAN DI CABEL

París, *23 Julio.*— Mr. Zola a ser nombrá caballero di Legión di Honor.

Barcoenan di guerra francés ta listo pa coeminsa hostilidadnan na Bangkok. Flota rusa també ta listo pa reuniële na flota francesa afin di apoyá e reclamación.

Londres.— Periódico *Debats* ta insistí koe Inglaterra no mester interviní den e cuestionnan di Siám, koe mester ta tratá directamente coe Francia.

Flota inglesa a recibí orden di ta prepará pa obrá según circunstancia.

Géfenan di mineronan a ordená huelga inmediata i general, si salárionan ser disminuí.

París, *25 Julio.*— Te ainda nan no sabi respondi di gobierno di Siam.

Opinión pública ta masjá sobresaltá na Inglaterra. Prensa inglesa ta demostrá cuanto más importante comercio inglés i número di residéntenan ta koe di francés.

Lord Roseberry a declará koe él no kier a drentá den ningún intervención reclamá pa gobierno di Siam, koe ta fundéle riba promesa, koe lord Salisbury a haciéle di defendé cóstanan di China.

Masjá papiamente riba intervención di Rusia, motivá pa su actitud contra Inglaterra.

Mineronan di Birmingham a someté nan cuestion na un arbitro.

Princesa Amelia, roemán di duque di Teck, a moerí.

París, *24 i 25 Julio.* — Sesionnan di Cámara ta suspendé indeterminadamente. Eleccionnan general ta fijá pa día 20 di Agosto.

Bangkok.—Na contestación dje ultimatum, gobierno di Siam ta pro-

pone di reconocé como territorio di Cambodia — es decir — bao di protectorato, costa oriental di Mekong, riba 18 grado. Tempoe i condicionnan di evacuación di Siamesnan mester un arreglo coe gobierno francés. Siamesnan ta aceptá, en principio, e indemnización, ma nan ta haya petición di 3 miljón exagerá i nan ta confiá koe gobierno francés lo no insisti riba e cantidad aljí. Nan no kier tin di paga sino gástonan di expedición francés.

Paris, 25 *Julio.* — Respondi dje ultimatum no ta considerá como satisfactoria. Mr. Develle a telegrafiá ministro francés doenéle orden di tenéle na su instruccionnan di padelanti. Na consecuencia dj'esai negociacionnan ta kibrá i ministro di Francia a barcá.

Lo él sali tan pronto koe altura di agua permitiéle di pasá riba barra. Bloqueo di Bangkok a coeminsá inmediatamente.

Toer flota francesa den lamar di China a yegá, i si Siamesnan nengá salida na e barcoe koe tin e ministro francés abordo. anto bombardeo lo principiá en el acto.

Unánimamente prensa francesa ta acusa Inglaterra di ta apoyá Siamesnan.

Londres. — Courantnan inglés *Times* i *Standard* ta doena di conocé koe intervención inglesa ta necesaria.

Nan a votá e artículo di Home Rule tocanti e cuestión financiera.

Malta.— Almirante Markham ta autorizá di asisti na declaración dje testígonan den e asunto di *Victoria.*

Paris. — *Bangkok.*— Fórtinan di Siam a saludá e cayonéranan koe tabata conducí i escoltá e ministro francés.

E ministro Siamés ta trata di bolbé coeminsá negociacionnan i él ta pidi un redacción más determiná i coe palábranan más corticoe dje ultimatum presentá pa Francia.

Nan ta bisa koe Francia tin intención di bloqueá toer agua koe ta desembocá den golfo di Siam.

Londres.—Subsecretario di Estado di Inglaterra a declará koe nación inglés lo considerá e bloqueo como un acto di hostilidad contra Siam.

Courantnan inglés ta acusá esnan di Francia di ta tratá di haci un conflicto entre Francia i Inglaterra birá inevitable.

Minéronan di Durham i di Northumberland ta reclamá un aumento di salario bao dje mes condición manéra nan compañeronan di otro distritonan.

Bancarótanan un ta sigui otro na Estados Unidos. *Michel Bank* di Milwankee, después di a suspendé su pago, a kibrá coe un pasivo di 9 miljón peso.

EL DOCTOR HERRERA DE SAN SALVADOR

"Solo esperaba que llegase la hora suprema de entregar mi alma á Dios."

"Me hallaba cerca de la tumba," añade, "y había puesto en regla mis asuntos, á fin de estar preparado para cuando llegase la muerte."

Ahora bien, si un hombre fuese sentenciado á morir dentre de una semana, á manos del verdugo, ó dado el caso que se encontrase solo en una isla estéril, sin alimento, agua ó abrigo, sería natural que previese una muerte próxima y certa. Sin embargo, tal vez su alarma fuese la peor parte de la situación. Todo dependería de un rescate posible. Hombres hay que han sido librados de inminentes peligros, y por otra parte, otros han perecido cuando no existía ni apariencia de peligro.

El caso á que aquí hacemos alusión es el de Don Francisco Lefontes de San Salvador. En su carta, fecha 6 de Setiembre 1892, emplea las palabras precitadas y añade: "He estado postrado en cama durante tres meses, sin que supiese yo cuál fuese mi enfermedad. Tenía las manos y los piés helados, la lengua cubierta, la piel y los ojos amarillentos, y faltábame el apetito. El vientre se encontraba constipado aunque suave al tacto, esperimentaba yo somnolencia, mal paladar, dificultad en la respiración, mis orines eran de color subido, y podian observarse otras condiciones alarmantes.

"Mi ánimo se sentía abatido, y toda esperanza había concluido para mí. Cuanto pasaba á mi alrededor me era indiferente, todo lo cual me convenció de que mi fin era próximo. Rehusé tomar más medicina y sólo anhelaba el momento en que la muerte pusiese fin á mis padecimientos.

"Ya fuese por casualidad ó á instancias de unos amigos que hicieran caso omiso de mi petición, vino á visitarme á esta época el Doctor Dn. Tiberio Herrera, eminente médico y miembro de la Sociedad Médica de esta República.

"Despúes de haberme examinado con mucho detenimiento, el Doctor Herrera me dijo: "Me encargaré de curar á V., no por medio de una de mis recetas no obstante, sino mediante un remedio descubierto muchos años há por una antigua enfermera alemana cuyo nombre es conocido hoy por todo el orbe, y es el de la Madre Seigel. Su medicina se llama el Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

"Por más que las palabras del Doctor Herrera fuesen halagüeñas, fué con gran repugnancia que consentí finalmente en tomar la medicina que me recomendaba. Sin embargo, me decidí por último y despues de haber tomado el Jarabe durante cinco días, nueva vida parecía producirse en mí. La aurora del porvenir mostrábase más brillante y grata. Durante algunas semanas más, continué tomando la medicina de la Madre Seigel, y terminado ese período mi salud se hallaba restablecida nuevamente, y tal es el estado de la misma hoy por hoy, que soy el objeto de envidia de muchos de los que me conocen.

"Jamás dejaré de estar agradecido á la bendita antigua enfermera alemana por su maravilloso específico, como igualmente al Dr. Herrera por su bondad y energía en recomendármelo con insistencia.

"Están Vds. en plena libertad de publicar esta carta si lo desean y saluda á Vds. respetuosamente su muy atto S.S., "FRANCISCO A. LEFONTES."

Felicitamos cordialmente á nuestro corresponsal por su restablecimiento. La muerte puede haber estado tan cerca de él como él lo creía, sin embargo, es cosa cierta que la prolongación de la vida en el estado en que se encontraba, no hubiera resultado ser otra cosa que dilatado padecimiento y desdicha. Su enfermedad fué la indigestión y dispepsia, de la cual el malestar y dolencias que esperimentara, no eran más que las consecuencias y síntomas.

El remedio al cual debe su cura, ejerce su acción sobre el estómago, hígado, riñones, y en verdad, sobre todo el sistema digestivo y nervioso, como ninguna otra medicina la ejerce. Todo enfermo debería saberlo y buscar remedio en él. Miles lo conocen pero millones lo emplearían de conocerlo.

Prolonga la vida y dá aquello sin lo ual aun la vida es sin valor, á saber, la salud y bienestar.

—o—

IMPRENTA DE LA LIBRERIA: DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO.